et temma omma holetus ehk teadmatta assi se keige surem wõlluja on.

Monnikord heitwad ka linnud selle pärrast hilja, et neid wägga kaua talli-korteris kinni peti, — ehk kui neid sealt ärra tõsteti, siis pandi pude willusse, kus hommikune pääw peale ei sanud paista. Ja monnikord ei tahha nemmad milgi kombel heita, ja siis keige pahhem weel se, et teisel aastal koggoni ärralõppewad.

Kui kehwa, kuiw ehk wägga märg sui olnud ja perremehhel mitto linnopuud, siis peab ta süggise muist ärrawõtma, ja süggise sedda wahha magguſat wet, mis pärrast mee saand kedetud, kui wahha wälja woetakse, puhta künnaga aeda mahha pannema mis linnud holega sisse kandwad ja ueste weddelaks meeks tewad Selle magguſa weega ellawad nemmad saggedaste jouloni, ja siis wast hakkawad wanna warra peale. Agga teada muidogi, et se wessi ka weel maggus peab ollema, sest paljast wet ei tahha nemmad sureste. Kes kaks wanna puud ärra wõttab, saab sedda wimist maggusat wet ühhe hea õmbri, mis kolme ehk nelja pu perre ühhe päwaga sisse kandwad. — Agga tulleb künnasse pu tükkikessi ehk pilpaid panna, kelle peale linnud ennast woiwad laska, et ärra ei uppo.

Sellel, kellel head wärwitud ja jalgega puud on, ja keik nenda teeb, kui „Põllomehhe ait" ramato sees õppetakse, ei olle tarwis tühja mõtlemistega ennast waewata egga hirmo al seista, — ta linnud heitwad igga aasta aegsaste, kui wähhädagi hea aeg on.

Sedda annan kui hästi läbbi katsutud asja linno piddajattele teada, ja ollen neile mele tulletanud, et üks ramat on, kelle järrele nemmad woiwad tehha — kui nad muido ehk ollekſid ärraunnustanud.

Kewwade, kui päike paistab
Lendab lind jo wäljale,
Wannad paigad läbbi haistab,
Otsib kui üks näljane